

ALI SHAW

Het meisje met de glazen voeten

Vertaald door
Anke ten Doeschate

ORLANDO
uitgevers

I

Die winter stonden er berichten in de krant over een ijsberg die de vorm van een galjoen had en in al zijn krakende pracht langs de kliffen van Sint Hauda's Land dreef, over een rondscharrelend everzwijn dat verdwaalde wandelaars de weg wees vanaf de steile rotsen onder Lomdendol Tor en over een onthutste ornitholoog die in een zwerm van tweehonderd kraaien vijf albino's telde. Maar Midas Crook las geen kranten. Hij keek alleen naar de foto's.

Die winter zag Midas overal foto's. Ze spookten door de bossen en lagen op de loer aan het eind van uitgestorven straten. Er waren er zoveel dat als hij er één wilde maken een tweede over zijn zoeker gleed, en als hij die volgde kwam er al een derde in beeld.

Op een dag, half december, achtervolgde hij de foto's naar een plek in de bossen nabij Ettinsford. Het schemerde al en de laatste, tussen de bomen door vallende lichtstralen scheerden als zoeklichten over de aarde. Hij ging van het pad af om zo'n straal te volgen. Takjes kraakten onder zijn voeten. Een vogel hipte met een klaaglijke roep weg over de bladeren op de grond. Boven zijn hoofd zwiepten takken heen en weer, ze sloegen tegen elkaar aan zodat de verdwaalde lichtstraal doorkliefd werd. Hij bleef hem achtervolgen en liep in het spoor van zijn schaduw.

Zijn vader had hem eens een verhaal verteld over eenzame reizigers die op overwoekerde paden soms een glimp opvingen van een gloeiende gestalte die tussen de bomen rondwaarde of op een rimpelloos meer deinde. In een opwelling dwaalde zo'n reizi-

ger dan van het pad af om hem te volgen door de doolhof van bomen of het diepe water in. Als ze de gloed te pakken kregen, kreeg hij vorm. Soms werd hij een bloem met flonkerende blaadjes. Soms een vuurvogel met sissende sintels als staartveren. Soms nam hij de vorm aan van een persoon in wiens gezicht de reiziger onder een lichtgevende sluier de trekken van een lang verloren geliefde meende te herkennen. Altijd ging het licht steeds feller stralen totdat een flits de reiziger verblindde. Midas' vader had er niet over hoeven uitweiden hoe het dan met zo iemand afliep. Verdwaald en alleen in het koude bos.

Het was natuurlijk onzin, zoals alles wat zijn vader hem had verteld. Maar er ging wel degelijk een betovering uit van het licht zoals het de fletse aarde tot leven bracht. Er viel een straal op een boomstam waardoor de verweerde schors geel kleurde. Midas sloop er in verrukking naartoe en wist het met zijn camera vast te leggen voordat de straal in de klei wegzonk. Hij wierp een blik op zijn camera en zag dat het een mooie foto was. Maar hij was nog niet tevreden. Verderop werden doornstruiken en hulstbomen door een andere straal uitgelicht. De bessen waren knalrood en de bladeren gifgroen. Hij maakte er een foto van en volgde toen nog een straal die voor hem uit over het kreupelhout gleed. Het licht schoot verder terwijl Midas over boomwortels struikelde en zijn enkels aan doorntakken openhaalde. Hij achtervolgde het helemaal naar de rand van het bos en daarna door het open veld waar een met struikgewas bedekte helling afliep in de richting van de rivier. Kraaien cirkelden rond in een met olieachtige flarden doorspekte lucht. Vlakbij klaterde onzichtbaar water dat onder aan de helling een donkere poel vormde. Daarboven dwarrelde de lichtstraal als een gouden lint omlaag. Hij spurte de helling af om het vast te kunnen leggen. Zijn voeten vlogen over de modderige aarde en terwijl hij al struikelend het laatste stuk naar de oever aflegde, vulden zijn longen zich met bijtend koude lucht. Het vlied dunne laagje ijs op het water weerkaatste niets en hij ontwaarde enkel duisternis in de poel. De lichtstraal was ver-

dwenen. De wolken waren te snel samengedreven. Hij liet hijgend zijn hoofd hangen en stond daar met zijn handen op zijn knieën. Zijn adem vormde wolkjes in de lucht.

‘Gaat het wel?’

Met een ruk draaide hij zich om waardoor zijn voeten wegleden over een kluit aarde. Hij viel voorover en krabbelde overeind. Zijn handen waren smerig en bij zijn knieën zaten er moddervlekken op zijn broek. Het meisje zat bevallig op een grote, platte steen. Om de een of andere reden had hij haar niet opgemerkt. Ze leek rechtstreeks uit een jarenvijftigfilm afkomstig. Haar huid en blonde haar waren zo bleek van kleur dat ze bijna zwart-wit leek. Ze had haar lange jas bij haar middel met een ceintuur bijeengebonden. Ze was waarschijnlijk een paar jaar jonger dan hij, begin twintig ongeveer, en droeg een witte muts met bijpassende handschoenen.

‘Sorry,’ zei ze, ‘ik wilde je niet aan het schrikken maken.’

Haar ogen, het opvallendste aan haar gezicht, hadden een titaangrijze kleur. Haar lippen waren weinig bijzonder en ze had platte jukbeenderen. Maar haar ogen... Hij beseftte dat hij ernaar staarde en wendde vlug zijn blik af.

Hij draaide zich weer om naar de poel in de hoop dat het licht was teruggekeerd. Aan de overzijde van de rivier lag een weiland met een hek van prikkeldraad eromheen. Een grijze ram met een ruwe vacht en hoorns als ammonieten stond er voor zich uit te staren. Daarachter strekte het bos zich weer uit en nergens was een boerderij te zien waartoe het weiland van de ram behoorde. Evenmin was nog ergens licht te bekennen.

‘Gaat het echt wel? Ben je iets kwijt?’

‘Het licht.’

Hij keerde zich weer naar haar om, zich afvragend of zij wist waar het was gebleven. Het streek door een gat in het wolkendek naast haar op het gesteente neer.

‘Ssst!’ In een mum van tijd had hij zijn camera afgesteld en een foto gemaakt.

‘Wat doe je nou?’

Hij nam de foto op het scherm kritisch in zich op. Al met al was het een mooi plaatje. Het gedeelte van de steen waarop het meisje zat, was gehuld in de vertakte schaduw van een boom en de andere helft schitterde als een fonkelend brok barnsteen. Maar wacht eens... Bij nadere beschouwing bleek dat hij de compositie had verknald want de punten van haar laarzen stonden er niet op. Hij boog zich nog verder over het scherm. Het was niet zo vreemd dat hij die fout had gemaakt want de voeten van het meisje gingen schuil in laarzen die veel te groot voor haar waren. Ze waren met zoveel veters en gespen bedekt dat het wel dwangbuizen leken. Op haar schoot lag een wandelstok.

‘Ik ben er nog, hoor.’

Geschrokken keek hij op.

‘En ik vroeg je wat je daarnet deed.’

‘Hè?’

‘Ben je een fotograaf?’

‘Ja.’

‘Een professionele fotograaf?’

‘Nee.’

‘Een amateurfotograaf?’

Hij fronste.

‘Ben je dan een fotograaf zonder werk?’

Hij maakte een vaag gebaar. Deze ingewikkelde vraag bracht hem van zijn stuk. Mensen beseften niet dat fotografie geen baan, hobby of obsessie was; voor zijn begrip van de wereld was het even fundamenteel als de manier waarop licht op zijn netvlies viel.

‘Ik heb het nodig,’ mompelde hij, ‘fotografie.’

Ze trok een wenkbrauw op. ‘Het is ongeleefd om mensen zonder hun toestemming te fotograferen. Niet iedereen vindt dat leuk.’

In het weiland begon de ram te grommen.

‘Hoe dan ook, mag ik hem zien?’ vervolgde ze. ‘De foto die je van me hebt gemaakt?’

Bedeسد hield Midas de camera op en boog een beetje naar haar toe.

‘Eigenlijk,’ legde hij uit, ‘is het geen foto van jou. Dan had ik hem anders genomen. Nu staan de punten van je, ahum, laarzen er niet op. En dan had ik wel om je goedkeuring gevraagd.’

‘Waarvan heb je dan wel een foto genomen?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Van het licht, denk ik.’

‘Mag ik hem eens goed bekijken?’

Voordat hij een zin had kunnen formuleren met de strekking ‘Nee, niet echt, eigenlijk niet’, omdat hij het vervelend vond als anderen aan zijn camera zaten, stak ze haar hand uit en pakte hem. Omdat de draagriem nog om zijn nek hing, moest hij onverdraaglijk dicht bij haar gaan staan. Hij huiverde, wachtte en helde achterover om zo veel mogelijk afstand te bewaren. Zijn blik dwaalde weer af naar haar laarzen. Aan de voeten van zo’n schriel meisje waren ze niet zomaar groot maar gewoonweg reusachtig. Ze reikten bijna tot haar knieën.

‘Jemig, ik sta er echt vreselijk op. Zo schimmig.’ Ze zuchtte en liet de camera los. Midas rechte zijn rug en deed opgelucht een stap naar achteren met zijn blik nog steeds op haar laarzen gericht.

‘Ze zijn van mijn vader geweest. Hij zat bij de politie. Je kunt er lekker mee rondbanjeren.’

‘O. Aha...’

‘Hier.’ Ze maakte haar tas open, pakte haar portemonnee en haalde een foto met omgekrulde hoeken tevoorschijn waarop ze een korte spijkerbroek, een geel T-shirt en een zonnebril droeg. Ze stond op een strand dat Midas herkende.

‘Dat is de Baai van Shalhem,’ zei hij, ‘vlak bij Gurmton.’

‘Afgelopen zomer. De vorige keer dat ik op Sint Hauda’s Land was.’

Ze gaf hem de foto zodat hij hem beter kon bekijken. Ze had een gebruinde huid en de zon gaf haar haar een gouden gloed. Slippers sierden haar kleine, weinig aantrekkelijke voeten.

Midas schrok op toen achter hem gesnuif klonk. De gehoornede kop van de ram werd door damp omkranst.

‘Je bent wel een beetje schrikachtig. Gaat het echt wel goed met je? Hoe heet je?’

‘Midas.’

‘Die naam hoor je niet vaak.’

Hij haalde zijn schouders op.

‘Als het je eigen naam is, ben je er natuurlijk vertrouwd mee. Ik heet Ida.’

‘Hallo, Ida.’

Ze glimlachte en ontblootte haar enigszins gele tanden. Hij wist niet zo goed waarom hem dat verraste. Misschien omdat ze verder zo grijs was.

‘Ida,’ zei hij.

‘Ja.’ Ze gebaarde naar het gespikkelde oppervlak van de steen. ‘Wil je bij me komen zitten?’

Op ongeveer een meter afstand zeeg hij neer.

‘Ligt het nu aan mij,’ vroeg ze, ‘of is het weer deze winter wel erg beroerd?’

Het wolkendek was nu zo dik en vaal als beton. De ram schuurde zijn achterpoot tegen het hek waardoor grijze wol aan het prikkeldraad bleef haken.

‘Ik heb geen idee,’ zei Midas.

‘Er zijn maar weinig van die lekkere, koude dagen geweest waarop de hemel strakblauw is. Op zulke dagen ben ik graag buiten. En de gevallen bladeren zijn niet koperkleurig maar grijs.’

Hij bekeek de brij van bladeren aan zijn voeten en zag dat ze gelijk had. ‘Mooi hoor,’ zei hij.

Ze moest lachen. Het was een weke giechel die hij niet echt kon waarderen.

‘Maar jij,’ zei hij, ‘draagt ook grijs.’ Het stond haar goed. Hij zou haar graag fotograferen onder de zwarte dennenbomen. In een zwarte jurk en met witte make-up. Dan zou hij kleurenfilm gebruiken zodat hij de zachte blos op haar wangen kon vastleggen.

‘Vroeger droeg ik felle kleuren,’ zei ze, ‘saffraangeel en bloedrood. Vroeger had ik godbetert zelfs een gezonde bruine teint.’

Hij trok een lelijk gezicht.

‘Ach, jij houdt vast van die zwart-witte winters. Je bent ten slotte fotograaf.’ Ze stak haar hand naar hem uit en gaf hem een speelse duw die hem zo verbaasde dat hij vergat te schreeuwen, wat hij anders wel zou hebben gedaan. ‘Als een weerwolf.’

‘Ja, ja...’

‘Een hond kan immers ook alleen maar zwart en wit onderscheiden. Maar geef mij maar winters vol kleur. Die heb ik veel liever. Vroeger was het nooit zulk druilerig weer.’

Terwijl ze zat hield ze haar voeten stil. Ze wiebelde er niet mee en evenmin stampte ze op de grond, zoals hij altijd deed.

‘Wat doe je dan voor de kost als je geen professioneel fotograaf bent?’

Opeens schoot hem weer te binnen dat zijn vader altijd had gezegd dat je nooit met vreemden moest praten. Hij schraapte zijn keel. ‘Ik werk bij een vriend. Een bloemist. De winkel heet Catherine’s.’

‘Klinkt geweldig.’

‘Ik snijd me vaak aan het papier waarmee de boeketten worden ingepakt.’

‘Een bloemist, dat moet een nachtmerrie zijn voor een zwart-witfotograaf.’

De ram schraapte met zijn hoef door de modder.

Midas slikte. Het was weken geleden dat hij zoveel had gezegd. Zijn tong voelde droog aan. ‘En jij?’

‘Ik? Ik ben min of meer arbeidsongeschikt.’

‘O... Ben je ziek?’

Ze haalde haar schouders op. Regen spatte tegen de steen. Ze trok de muts verder over haar hoofd. Op het leer van haar ene laars viel net boven haar tenen nog een regendruppel die het licht weerkaatste.

Ze zuchtte. ‘Ik weet het niet.’

Ijskoude regen viel nu op hun wangen en voorhoofd.

Ida keek op naar de hemel. 'Ik moest maar eens terug naar huis.' Ze raapte haar wandelstok op en kwam behoedzaam over-eind.

Midas keek om naar de helling die hij was afgestormd. 'Waar is dat... thuis?'

Ze gebaarde met haar stok in de richting van een kronkelend pad langs de oever. 'Een boerderijtje van een vriend.'

'O. Nou, ik moest zelf ook maar eens gaan.'

'Het was leuk je te ontmoeten.'

'Insgelijks. Beterschap dan maar.'

Ze zwaaide onzeker, keerde zich om en liep weg over het pad. Ze ging zo traag als een slak en bij elke stap zette ze eerst bedachtzaam haar stok neer, alsof ze na een lange periode van bedrust nog wat wankel op haar benen stond. Terwijl ze wegliep voelde Midas een steek vanbinnen. Hij had nog een foto willen maken, deze keer van haar en niet van het licht. Hij aarzelde maar fotografeerde haar toen van achteren, een schuifelende gestalte met op de achtergrond het water en het grijze weiland met de ram.

Om met haar aandoening om te kunnen gaan had ze zich een speciale manier van lopen aangeleerd. Stap, wacht, stap, in plaats van stap, stap, stap. De onderbreking was nodig om zeker te weten dat ze haar voet rechtstandig neerzette. Zoals bij de eerste passen van een dans. Haar laarzen waren dik en gewatteerd, maar een ongelukkige val of slordige struikeling zou onherstelbare schade kunnen aanrichten, vreesde ze. Dan was het einde verhaal.

Ze was vergeten hoe het was om op botten en spieren, hielen en voetzolen te lopen. Dat wist ze niet meer. Lopen voelde nu als levitatie, altijd een paar centimeter boven de grond.

De rivier was kalm, nu eens klaterde hij in een kleine stroomversnelling omlaag, dan weer kabbelde hij over een met wier bedekt rotsblok dat wel iets weg had van een hoofd met groen haar. Ida hobbelde verder terwijl er af en toe regendruppels op haar jas en wollen muts vielen. Dat was nog zo'n nadeel van deze stomp-zinnige manier van voortbewegen: het ging zo langzaam dat je jezelf niet warm kon houden. Ze trok haar sjaal over haar kin en verkleumde neus.

Hulsttakken hingen in de rivier. Een mot streek neer op een struik met felgekleurde bessen. Ze hield even stil toen hij zijn vleugels spreidde. Ze waren donkerbruin met warmgroene spikkels.

'Hallo,' zei ze tegen de mot.

Hij vloog weg.

Ze liep verder.

Ze vond het jammer dat de mot was verdwenen. Op Sint Hauda's Land zag ze soms meer kleur als ze even haar ogen sloot dan als ze die de hele dag openhield.

Vroeger kwam ze het liefst op plekken waar een menigte van heupen, schouders en ruggen tegen de hare wiegde, een kleurenpracht van rondzwierende jurken en overhemden. Ze had er altijd zo van genoten onder de mensen te zijn dat ze haar slaap graag ervoor opofferde, of ze nu gekleed in een dikke trui in een ijskoude tent lag of tot het ochtendkrieken in appartementen van vrienden zat te praten en te kaarten. Maar dat kon je op deze eilanden wel vergeten.

Ze had een gehavende reisgids van Sint Hauda's Land bij zich, die ze had gekocht toen ze de eilandengroep die zomer had bezocht. Toen ze hem deze winter had opengeslagen, voor het eerst sinds de zomervakantie, waren er witte zandkorrels uit de rug gevallen.

In de zomer kon ze meer enthousiasme voor deze plek opbrengen. Ze had medelijden met de eilandbewoners gehad toen ze had gelezen over de stampende trawlers die vanaf het vasteland de wateren van de archipel binnenvoeren, hele scholen tandwalvissen uit het water schepten en ze op het slachtdek tot blubber en rode derrie vermorzelden. Ze had gelezen over de lokale walvisjagers die, in kleine bootjes waarin hun vaders en grootvaders ook hadden gevist, steeds verder de zee op moesten. Soms, als ze door een storm werden verrast of de stokoude boten hen in de steek lieten, keerden ze niet meer terug. Ze had gelezen dat als ze wel behouden terugkeerden met hun magere vangst, de markt al overvoerd was met al het vlees van het vasteland. Steeds vaker besloten walvisjagers en hun families hun biezen te pakken. In Ida's gids werd deze gang van zaken weliswaar veroordeeld, maar op zo'n luchthartige toon dat de boodschap niet echt overkwam. Hoezeer de auteurs dat ook hoopten, toeristen zouden zich nooit gaan vergapen aan de kleurloze gebouwen aan de boulevard van Gurmton. En al evenmin aan de saaie, stenen muren van de kerk

van Ettinsford. Noch aan het gildehuis van de vissers in Gurmton waarvan het beschilderde plafond, met krakkemikkige afbeeldingen van zeelieden en zeedieren in de doffe kleuren van de oceaan, optimistisch werd vergeleken met het plafond van de Sixtijnse Kapel.

Ook het landschap, al was dat soms best indrukwekkend, bood geen soelaas. Andere eilanden hadden veel spectaculairdere kustlijnen dan Sint Hauda's Land, waarvan de kust eerder diende als achtergrond voor de verraderlijke zee. Ida had zich afgevraagd wanneer de landkaart in de gids getekend was, aangezien er stranden op stonden die nu door de zee verzwolgen waren. Zo werd een indrukwekkende, natuurlijke rotsformatie, die officieel Grem Forst heette maar plaatselijk als de Reuzenvuurtoren bekendstond, in bloemrijk proza aangeprezen als een bezienswaardigheid van de eerste orde. De zee had echter met zijn golven, als een houthakker met zijn bijl, op de rots gebeukt. Zonder dat iemand er getuige van was geweest, was de Vuurtoren op een avond omgevallen. Alles wat ervan restte was een rij rotsblokken die vanaf de vloedlijn gedwee naar de zee keek.

Meer landinwaarts troffen vakantiegangers op deze eilanden enkel stinkende veenmoerassen en oerbossen aan. Ida twijfelde eraan of de eilanden enig profijt zouden trekken van de weinige toeristen die daarop afkwamen. De reisgids zou beter de loftrompet kunnen steken over het enige waarover met geen woord werd gerept.

De eenzaamheid. Gezelschap was op Sint Hauda's Land niet te koop.

Hij was een rare, die jongen met zijn camera. Een opvallende verschijning: de bleke huid die strak op zijn botten lag, zijn kromme houding waaruit verlegenheid sprak, niet echt lelijk maar zeker ook niet knap, en hij wekte de indruk geen aanstoot te willen geven of aandacht te willen trekken.

Logisch natuurlijk. Fotografen willen dat je je normaal gedraagt, alsof zij en hun camera's er niet bij zijn.

Ze mocht hem wel.

Ze aarzelde en zette weer een behoedzame stap op het pad langs de rivier. Ze had wel belangrijkere dingen aan haar hoofd dan een schuwe eilander. Bijvoorbeeld het vinden van Henry Fuwa, de eerste schuwe eilander die ze had ontmoet.

Henry Fuwa. Het soort man dat medelijden of hoon ocriep. Het soort mens dat in de bus als enige een lege plek naast zich hield omdat medepassagiers liever in het gangpad stonden dan naast hem zaten. De man voor wie ze dat hele eind was teruggekomen – en het op en neer gaande dek van de veerboot en het verbleken van alle kleur had getrotseerd – omdat ze hem moest vinden. Van iedereen die ze had ontmoet sinds wat er met haar gebeurde in gang was gezet, was Henry de enige die iets meer had weten te vertellen over de vreemde transformatie die zich onder de laarzen en vele lagen sokken voltrok. Destijds had ze niet eens gemerkt dat hij erop zinspeelde, omdat ze in de zomervakantie nog haar tenen had kunnen wiebelen en het zand ertussen uit had kunnen wrijven.

De takken van de sparren boven haar hoofd zwiepten in de wind. De herinnering aan de aanwijzing die hij haar had gegeven, was als een druppelende kraan in de nacht. Op het moment dat je het gedrup uit je hoofd had gebannen, werd je je ervan bewust dat je het kwijt was waardoor je het weer opnieuw hoorde.

Een halfjaar geleden, toen het zonlicht de aarde een gele gloed had gegeven en de zee knalblauw was geweest, had hij erover gesproken in de Barnacle, een aftands kroegje in Gurmtun.

‘Geloof je me,’ had hij gezegd (wat ze toen niet had gedaan), ‘als ik zeg dat er glazen lichamen in het moeras verborgen liggen?’

De avond viel over de bossen. Steeds langere schaduwen gleden over het pad en Ida kon amper zien waar het eindigde en de wortels begonnen. Elk moment leek de halvemaaan zich in de wolken te kunnen oplossen. De roep van een vogel klonk op. Tussen de lintvormige boomstammen ruisten de bladeren. Iets deed de takken schudden.

Ze hobbelde voort door het duister en verlangde ernaar binnenshuis te zijn en in de geborgenheid van het boerderijtje weer kleuren te kunnen onderscheiden. Morgen ging ze opnieuw op zoek naar Henry Fuwa. Maar hoe vond je een kluizenaar in een woestijn van kluizenaars?

Na de ontmoeting met Ida slenterde Midas terug naar zijn auto en bekeek ondertussen de foto's op het schermje van zijn camera. Die van de lichtstralen waren prachtig geworden, maar desondanks konden ze hem niet boeien. Beide foto's van Ida waren belabberd. Op de eerste, waarop ze op de steen zat, leek ze slechts een schim. Op de tweede, waarop ze behoedzaam het pad af liep, zag zij er alleedaags en zagen haar laarzen er plomp uit. Eenmaal thuis in Ettinsford verwijderde hij beide foto's van zijn camera.

Ettinsford was een van de weinige plaatsen op Sint Hauda's Land waar het inwonertal weliswaar afnam maar waar het nog niet compleet uitgestorven was. Op Sint Hauda's Land hadden altijd families van walvisvaarders gewoond. Naar verluidt was dat al zo sinds de uitgeputte Sint Hauda zijn staf bij Longhem in het water had gestoken en zo een fors narwalkalf had gevangen, waarvan het geroosterde vlees zijn missie redde van de hongerdood. Maar tien jaar geleden had het verbod op de walvisvangst hier een eind aan gemaakt en met het vertrek van de walvisvaarders waren de kustplaatsen leeggestroomd. Ettinsford was gebouwd op twee heuvelruggen en de wegen liepen vanaf de bossen steil af naar een brede rivier. Aan de waterkant lag een park, niet zozeer vanwege een behoefte aan groen maar omdat de rivier regelmatig buiten zijn oevers trad. Aan de overzijde rezen steile, beboste hellingen op. Er waren tal van pogingen gedaan die te bebouwen, maar die waren telkens mislukt. De van wortels vergeven aarde kon het gewicht van de huizen niet dragen, waardoor ze instortten en de

stenen en specie naar beneden vielen en in het water kletterden.

Het dorp had een groenteboer, een viswinkel en nog wat detailhandel. De winkeltijden wisselden nogal, aangezien men in Ettinsford eigenlijk alleen op marktdagen boodschappen deed. Er stonden twee kerken: de ene was een witgepleisterde bouwval waar Midas' moeder graag kwam voordat ze naar Martyr's Pitfall op Lomdendol was verhuisd, de andere was een oude, stenen kapel, de kerk van Sint Hauda.

Midas duwde het tuinhek open en liep over het pad naar de voordeur van zijn smalle, leistenen huis. Het meeste onkruid had de winter niet overleefd, maar terwijl hij in zijn zakken naar zijn sleutels zocht, schopte hij een brandnetel van het pad. Hij liep meteen door naar de keuken, zette de waterkoker aan en ging op een van de houten stoelen zitten. Het witte tafelblad zat vol koffiekringen. Aan de onderkant zaten grote plakken kleeflijm, als kauwgum onder het blad van een schooltafel, die hij gebruikt om foto's aan de muur te plakken. Had hij nu toch maar een mooie foto van Ida gemaakt.

Aan de keukenmuren prijken zwart-witfoto's in keurige rijen. Landschappen, vreemden en naasten. Een foto van een man die op een fiets zonder banden probeerde te rijden, een zwerfkat die een pitbullpup bij haar liet drinken, een brandende boot en een streaker bij een stierengevecht. Op de enige foto van hemzelf hielp Midas zijn moeder een berijpte heuvel op, terwijl zijn haar rechtop stond als de vleugel van een kraai in volle vlucht. Naast de enige foto van zijn vader hing nog een portret van zijn moeder. Hij had eens met een computerprogramma geprobeerd de foto's samen te voegen zodat het leek alsof ze gelukkig waren. Het lukte hem echter niet er een levensecht plaatje van te maken.

De waterkoker floot en schakelde uit. Hij stond op, pakte de cafetière en spoelde zijn witte mok vol barstjes in het glazuur af. Vervolgens hurkte hij bij de koelkast neer om de koffie uit het vriesvak te halen.

Denver had een van haar narwaltekeningen op de koelkast

geplakt. Hij sloot zijn ogen en haalde diep adem. Hoewel hij haar had gevraagd er niets meer op te plakken, trok ze zich daar niets van aan. Hij kon echter moeilijk boos op haar worden, aangezien ze net zeven was geworden en de tijd had genomen zo'n prachtige narwal voor hem te tekenen. Soms dacht Midas dat het leven een film vol onderbewuste boodschappen was. Het kabellede met een acceptabele mate van voorspelbaarheid voort totdat een akelige jeugdherinnering de rust verstoorde. Hij stond in de keuken. Hij had de cafetière gevonden. Hij wilde het vriesvak openen om de koffie te pakken. Maar plotseling zag hij weer het zelfmoordbriefje voor zich dat zijn vader tien, twaalf jaar geleden op een andere koelkast had geplakt.

Voorzichtig peuterde hij Denvers tekening los. Waarschijnlijk was ze langgekomen en had ze zichzelf binnengelaten. Hij hoopte maar dat het goed was gegaan op school. Hij hoopte maar dat die andere meisjes vandaag niet gemeen tegen haar waren geweest.

Hij vond de koffie, deed er een paar lepels van in de cafetière en goot het water erbij.

Iets aan Ida had hem geraakt. En dan ging het niet om haar laarzen, haar haar of haar gezicht. Het was iets anders... op de een of andere manier was de échte Ida verleidelijker dan de tweedimensionale.

Ouderwetse filmrolletjes zouden dat kunnen verhelpen.

Als hij Ida nog eens zou kunnen fotograferen, maar dan op film, zou hij wel een goede foto kunnen maken. Daar was hij van overtuigd. De digitale camera stond zijn intuïtie in de weg. Hij moest Ida op een plek met meer licht laten poseren: met lampen, reflectieschermen, de hele handel.

Hij duwde de zeef van de cafetière omlaag. De koffie dwarrelde rond.

Maar het probleem was dat hij gezelschap liever uit de weg ging. Elke jaarwisseling was dat zijn goede voornemen en nu het al bijna december was, was het zonde om zich er alsnog niet aan

te houden. Bovendien was hij met zijn gehavende hart niet in staat zijn diepste gevoelens met anderen te delen. Sinds de breuk met Natasha (en dat was alweer een hele tijd geleden) was hij alleen en had hij niemand meer toegelaten. Af en toe bracht hij een middag met Denver en haar vader Gustav door. Maar hij was talloze avonden alleen met zijn camera.

Nu lag die op tafel, met belabberde foto's in het geheugen. Hij verwijderde de lensdop en maakte het glas eronder schoon. De lens glom.

Hij genoot echt van de eenzaamheid.